

05/11/2011

Pastilles de papiroflèxia

LA VIA ORANGUTAN VERSUS LA VIA PINGÜÍ

"Som un país que ens auto immolem d'èpica abans de fer realment la cosa"

Francesc Canosa Farran

He trobat un bar que m'encanta. Com afirma la dictadura **mimosín** dels nostres temps: si trobes una cosa que t'agrada abraça't, encadenat, empegat amb cola industrial i oblida els fastigós i cruel món que ens envolta. Per això em passo hores i hores al bar. Sense fer res. Reflexionant amb les bombetes de 40 vats. Xerrant amb les escurabutxaques. Sentint els orangutans.

-Això s'agafa i es proclama la independència i ja està tot arreglat! Però no tenen collons! No en tenen! **L'orangutan... i l'orangutana** (que no vull que m'acusin de masclista leninista lampista). Cada cop la zoologia està demostrant que Catalunya no podrà ser independent per la via de l'orangutanisme. Estudis recents posen de manifest que això de picar-te el pit com un autòmat demoníac pot acabar amb tu i expandint les vísceres a dos-cents quilòmetres a l'hexàgon, per tant, provocant una mortaldat terrible. Ai, simi, que ara et durem a la sala refrigerada de cadàvers. Serà la mort una major naixença, que deia l'embalsamador.

"La independència no és suficient, és necessari construir un estat", ho ha dit aquesta setmana Quim Torra, president de la junta de Sobirania i Justícia, a "**Building a new state**. 1ª Conferència sobre l'autodeterminació de Catalunya". Ho ha dit ell i el món que ens ha visitat. **Els experts internacionals ens han explicat què necessitem** per construir un Estat. Pel dia després. Ens han fet saber que la independència és possible però que cal treballar molt. Per tant oxímoron d'orangutans, cocos, palmeres, menopauses tropicals, llatinismes de pre jubilació imbecil-litzada i Gadaffis bananers de les xarxes socials. Ens cal fred, nevera, àrtic. Ratafia on the rocks germans. Dringuen els glaçons i ens agafa aquell calfred quan ens diuen que cal la legitimitat d'un referèndum guanyat amb un resultat clar i després negociar bilateralment amb Espanya; i després assolir el reconeixement internacional del nou estat català i finalment l'entrada de Catalunya als organismes i tractats internacionals. Poca broma, poma, on the rocks.

Vam fer la copeta. I vam dir: "Cambrer, la lluna al vas. Volem la lluna de glaçó". Volem somiar. I em vaig estar una estona a això del "Building a new state" i vaig parlant amb la gent que sortia amb uns ulls esbatanats com porticons a la primavera. I et deien, com quan necessites una copa: "Volem això!". Volem això, fillets. Vaig veure els ulls de dir: això-ens-costarà-lo-que-no-està-escrit-però-ho-volem. És això. Això i: perquè-ningú-diu-el-que-es-diu-aquí? I vam fer una altra copa.

Totes fredes, gèlides, congelades. Perquè Catalunya és un país alcohòlic. Ens sobra mam i ens falten iglús i esquimals (i si pot ser esquimals). Ens sobren lloros, cotorres, drogoaddictes de la xerrameca, proxenetes de la paraula analfabeta.. i ens falten ossos polars i pingüins (i rens, mamuts, llúdrigues, castors...). Ens falta mentalitat de congelador. Visió de nevera. Sentiment d'aire fred. La nostra és una història de foc que s'apaga: que si un 14 d'abril, que si un 6 d'octubre... Fins al darrer Estatut. Som un país que ens auto immolem d'èpica abans de fer realment la cosa. L'èpica es genera després d'esllomar-se. No pas abans. Això és un desastre. Reconeguem-ho: som alcohòlics de ginebra sense gel.

Ens sobren orangutans i bèsties càlidament i fogosament diverses. Criatures que somien una independència revolucionària: amb masses de persones envaint els carrers, amb banderes que els gratin les aixelles pudentes i proclames de bafarades de carajillo ... Aquesta punyetera pseudo mítica de collonera per guardar les claus i el tabac. Totes aquest ferum que ens han inundat el país de caspa, no pas de neu de vida. Tot això és no future.

No, diguem no. Si un dia arriba la independència de Catalunya serà freda. Glacial. Formal. Disciplinada. Educada. De papers. De converses. De negociar molt i moltes coses (aquí estarà la clau). De despatx. De cara endins. De rúbrica sense nervis. Serà difícil: com viure a l'àrtic. Com viure al desert blanc del no res i on tot està per ser. Serà difícil perquè cal treballar el que molts no volen (saben) treballar. Perquè Catalunya és un país ocupat i auto ocupat. És un país marejat, confús, trist, suïcida, poc humil, fins que no accepti la màxima gèlida del pingüí congelat: l'home que sent molt parla poc.

19 Comentaris

